

ЮРКА ГОЛУБ

Ранкам

Зямля на далоні ляжыць
У Бога — высока.
Над ёю сусветна блішчыць
Падкова вясёлкі.

Жыццё таямніцу вядзе:
Не значыцца прорва.
Хто колісь замёрз у будзе,
Вылазіць па дровы.

Займае на зоры ізноў
Над борам і вокам.
Калі пачынаеш з азоў —
Світае навокал.

Зязюлін абудзіцца сон.
Адчыніцца брама.
А зораў нязлічаны сойм
На свечкі забралі.

Не здолелі дню замінаць
Ні кодлы, ні падлы.
І распляскана мана
Молатам на кавадле.

Прыцягненне

Дрымучыя дрэмлюць лясы.
Задымлены шляк небакраю.
І чорта з прырэчнай лазы
Вунь блешняю вуда карае.

Красае каменне раса.
Ракі выпінаюцца рэбры.
Нябескае слова «краса»
На хвалі гайдаецца срэбрам.

Сякеру бабёр навастрыў:
Арудаваць падкі на зрубе.

Яму тут уласны Гальфстрым:
Блішчаць яго футра і зубы.

Шукацьме прастору кажан:
З гарышча — а сам відушчы.
І казань гатова казаць
За душы лятучыя пушча.

Пацягнуцца гужам грамы
Праз нетры калючых маланак.
Грамы да халодных Грамніц
Ніколі шляхоў не мыляюць.

І човен хінецца вяслом
Зацішнаму лону затокі.
Завязаны дужым вузлом
Нябёсы,
лясы
і вытокі.

Нёман. Пад лёдам

Ахінулі Нёман саснякі.
Завіруха зашпіліла лёдам.
А раней: сачылі з-пад рукі
За яго размахам і палётам.

Ды паўстаў над светам снежны знак,
Дзе закон зімы — зусім не дышла.
Павярнуўся жыццяпіс няўзнак:
Неабходна руху перадышка.

Замярзае ўлегцы цеплаход:
Ледавік нідзе мядоў не зычыць.
І ў бядзе заведама ліхой
Цеплаходу, ведама, нязвычайна.

Серабрыцца берага канва:
Ён сябе высока падтрымае.
І не дасць ён Нёману сканаць:
Берагі як лейцы для трамвая.

Заірдыла позвы далячынь,
Вунь ільды затоена знікаюць.
А хацелі Нёман заручыць
Там, дзе мора мачты замыкае.

Зіма. Вечар

На хрыбетніку бору
Трэ мароз пазванкі.
І звіняць, як на здоры,
Каляда і званкі.

Неаглядны дагэтуль
Палымнеў небасхіл.
Сведчаць моўчкі пра гэта
Ледзяшы з-пад страхі.

На вачах таямніцы
Загуляла зіма.
У чырвонай спадніцы,
Як гандлярка сама.

Месца ёсць адагрэцца
Да паўночы ў карчме.
Полаз, з холадам грэшны,
Свішча, быццам, карцеч.

На пазёме ваколіц,
Дзе завеі зігзаг,
Месяц коціцца колам,
Як Венеры пасаг.

Далучыцца да свята —
Абавязак стары.
Хоць не едзем у сваты,
А імчымся з гары.

3 былога

Заладзілі фэст звездары.
Зайздросна рагочуць.
Вядома, што ўсё да пары:
І птушкі пра тое свіргочуць.

Адсюль не спяшаліся ў рай:
Той сам набліжаўся.
Ірдзела з зазубраных ран
Ад зброі крыжацкай.

Быльнёг і пакутнікаў след
Прытулім паглядам.

Таго, хто пры бойках аслеп,
Праменне пагладзіць.

Ахутаў туман хутары.
Іржа з рэвальвераў.
Не могуць яны паўтарыць
Легенду Рыўеры.

Цісненне рудых каляін
На кніжыцу лезе.
А выраю велічны клін
Не збіты жалезам.

На беразе

Раку распірае катар:
— Цімошка! — Ды так і быць!
Рака, што ў аерным спраце,
Раскручваецца, як бінт.

Ляцяць берагі з стрыжамі.
Над плёсам ляціць будан.
Агонь.

Першабыт.

Скрыжалі.

Праглядваюцца бадай...

Зязюля — гадоў лічылка —
Вандроўніку зычыць плён.
Вытокі яго лячылі,
А вусце бярэ ў палон.

Тут не патрэбны вёслы.
Заначка: і хлеб, і соль.
Не штука на водах гойсаць:
Далоні здабыць мазоль.

А хвалі — мора старонкі.
Гадзіннік — даведнік спраў.
...Сачыў аддалёк старонні:
Катар раку распіраў.

Сом*Быліца*

1

Ходзяць вусішна самы
На рачных глыбінях.
Мабыць, з поўнае сумы
Паплавок згубілі.

А драпежны паплавок
Не дыхне ў затоцы.
Хто яго сюды валок
І кручкі ў заточцы?

Закруціў вусцішны сом —
Не кажы — вяроўкі!
І нырнуў навечна ў сон
З рыбае віроўні.

2

У кухарні дым — не чад —
Пах прыпраў наўсцяжны.
Спрэчка ідзе, каму пачаць:
Як сама засмажыць?

Кажа Гандзя: — На алей
Трэба плазам класці!
— Але перш адскрэбці глей! —
Удакладняе Насця.
— Але лепш за ўсё на тлушч
Бразнуць гэту глыбу! —
Уздымае бровак плюшч,
Гладзіць Волька рыбу.

Зося вынік падвяла:
— Ну, а дзе ж патэльня?
Без яе і да стала
Сом не дойдзе, пэўна!

Сабе прысуды слухаў сом,
Вельмі азадачан.
Дзе віруе зорак сойм,
Хвост сама пабачылі.

Азарт

З шалёным лётам лот,
Збялелы, нібы ў тынку.
І хруснуў лёд,
Як шыбіна ў будынку.

А з берага гульті
Яе віры — што ў бездань:
Або капшук гані,
Або шукай бязбедна.

Падпёр вунь стол ілбом,
Трымае — і не слаба!
Да Гінеса ў альбом
Грабуць такіх за жабры!

А макрахвосты хлыст
Шарнірнай шыяй сочыць:
Ці блісне туз, як ліст,
Народжаны ў сарочцы.

Расшпілены па пуп,
Цыгару нездар гвалціць:
У жарсці шалапут
Не больш шасцёркі значыць.

Паквапіўся валет —
І дама запішчала.
Пачулася б вальней —
Нахабнік не пушчае!

Не падкаваў блыху —
Такой бяды — не страціў.
Калі б абвал дыхнуў
Над каркам — вось дзе страшна!

Сляпы — і ў картах крот.
Празорца ў іх — відушчы!
Заткнуць анучай рот
Пачуе рэха ў пушчы.

Аднак, праз гак атак
За горла хап карата!
Бо ім цішком праз гак
Падспудна карта ўзята!

Рэфрэн

У пралесках неба
У аблоках лес.
Тут гадаць не трэба,
Хто куды залез.

Тут бязмен без хлеба
важыць жытку — без...
У пралесках неба,
У аблоках лес.

Слова просіць нема:
Зашчапіце стрэс.
У пралесках неба,
У аблоках лес.

Дзе і свет вялебны,
І літанні спрэс,
У пралесках неба,
У аблоках лес.

Сэрца, днём не грэбуй,
Дзе асфальт ці весь.
У пралесках неба,
У аблоках лес.

нарадзіўся 20 кастрычніка 1947 года ў вёсцы Горна Зэльвенскага раёна. Скончыў філалагічны факультэт Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта (1970). працаваў на Гродзенскай студыі тэлебачання і ў абласной газеце «Гродзенская праўда». Паэт, перакладчык. Лаўрэат Літаратурнай прэміі імя А. А. Куляшова. Аўтар больш як 10 кніг паэзіі, сярод якіх «Гром на зялёнае голле» (1969), «Дрэва навальніцы» (1973), «Векапомнае поле» (1976), «Помню пра цябе» (1983), «У бары грыбы бяры» (1986), «Сын небасхілу» (1989), «Поруч з дажджом» (2001), «Зажураны камень. Трыялеты» (2002), «Брама зімы» (2004), «Багра» (2006), «Краявід» (2017). Сябар Саюза беларускіх пісьменнікаў. Жыве ў Гродне.

